

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 47

[Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học Chương I: “Ở Nhà Phải Hiếu”, tới phần I là giải thích chữ Hiếu, nghĩa là người trên phải có trách nhiệm dạy người dưới, tức là cha mẹ phải có trách nhiệm dạy con cái.

Dạy cái gì? Tăng trưởng điều thiện và trừ bỏ điều xấu. Các tập tánh xấu là những tập tánh gì ạ? 1. Phản nghịch, 2. Tự tư, 3. Lười nhác, 4. Sống không có quy luật.

Chúng ta đang học về tính phản nghịch của trẻ, đang dừng lại ở ý...

Thứ hai: Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

Ý này thì có 2 điểm sau:

Một là: Phải kéo chúng về với giáo dục Thánh Hiền

Hai là: Phải Lấy mình làm gương

Chúng ta đã kết thúc ý thứ nhất, đó là: “Phải kéo trẻ trở lại với đạo Thánh Hiền”. Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang ý thứ hai:]

Hai là: Lấy mình làm gương

TS Thái giảng tiếp

Sau đó phụ huynh phải hiểu được lấy mình làm gương, làm tấm gương tốt cho trẻ nhỏ.

[Chứ không phải đến lúc bạn thấy: “Ôi, thầy Trung giảng được rồi”. Thế là bạn đẩy con bạn vào đấy xong bắt đầu bạn cứ việc đi buôn bán tá hỏa. Không được.

Nhất định bạn phải lấy mình làm gương thì mới dạy được trẻ, còn nếu không bạn ngồi đấy để bạn Ipad, bạn ngồi đấy để bạn chơi bạc, bạn lại bảo con bạn đi học, làm gì có chuyện đấy. Cái thân chúng phải chạy lên bàn học nhưng cái tâm của chúng sẽ không học.

Mấy ngày hôm nay cư sỹ Ông có dịp dạy Chu Bi toán. Thì cư sỹ Ông đã phải bảo rằng là gì? “Đúng, bây giờ mình đã có tuổi rồi mới càng thấy rằng là cái việc dạy con là các bạn phải bỏ công bỏ sức mà phải vất vả”.

Nếu như bạn muốn được rằng cái quả báo cho đến lúc gọi là trung niên hoặc là cho đến lúc già của bạn là bạn được hạnh phúc, thì bạn phải bỏ công bỏ sức ra. Mà đây bỏ vốn ra khoảng vài năm đầu chúng theo rồi chúng vững rồi, thì về sau cả mấy chục năm sau bạn được lãi to quá còn gì nữa.]

Sau đó phụ huynh phải hiểu được lấy mình làm gương, làm tấm gương tốt cho trẻ nhỏ.

Chúng ta tiếp tục xem “tự tư” hình thành thế nào nhé.

[Cứ mỗi một câu của thầy nói, chí lý, nên Hòa Thượng tán thán cái bài này của Tiến sỹ Thái vô cùng, cả cái bộ Đệ Tử Quy. Hôm trước vừa trích cho các bạn nghe lời Hòa Thượng nói là:

- Tiến sỹ Thái không cần gán tôi, chỉ cần nghe qua băng thôi. Vậy mà Tiến sỹ Thái thành tựu, giảng bộ Đệ Tử Quy rất là viên mãn.

Đấy ạ, nhắc các bạn điều đấy.]

2. Tự tư

[Mục này có 3 ý:

Thứ nhất: Nguyên nhân của tự tư

Thứ hai: Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

Thứ ba: Trẻ nào cũng dạy được, kể cả là người lớn

Chúng ta bắt đầu học ý...]

Thứ nhất: Nguyên nhân của tự tư

[Ở mục “Nguyên nhân của tự tư” này thì lại có 2 ý nhỏ:

Một là: Cả nhà phục vụ trẻ như ông hoàng

Hai là: Cưng chiều với mọi yêu cầu của trẻ

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các bạn! Bắt đầu từ hôm nay, khi bạn thường gặp phải những sự việc này, bạn hãy nghĩ:

♣ Hôm nay đồng sự chửi ta là kết quả. Nguyên nhân ở chỗ nào?

[Cứ phải đi tìm nguyên nhân, chứ không phải đồng sự chửi ta ta chửi lại đồng sự, đây là người không có tu dưỡng.]

♣ Hôm nay con của người khác dạy được tốt cũng là kết quả. Vậy nguyên nhân này do đâu?

[Nhìn thấy con nhà người khác ngoan, thèm quá, nhưng mà không phải tự nhiên nó ngoan, phải xem xem nhà khác họ dạy con như thế nào, thì mình phải học. “Thấy người thiện, ta học theo” mà, còn thấy con nhà khác mà hư thì phải xem vì sao nó hư, thì lúc ấy chúng ta phải tránh.]

♣ Hôm nay vợ chồng người ta chung sống hòa vui là kết quả. Nguyên nhân này do đâu?

Từng giờ từng phút bạn hiểu được đi tìm nguyên nhân, vậy thì mỗi ngày bạn đều đang lớn thêm trí tuệ.

[Đây là sự thật, các bạn lưu ý điều này, từng giờ từng phút bạn đều đi tìm nguyên nhân, chỉ có từ nguyên nhân trở đi thì lúc ấy bạn mới chỉnh sửa được, thì mỗi ngày bạn đều đang lớn thêm trí tuệ.]

Khi bạn tìm nguyên nhân về sau bạn thuộc lòng Đệ Tử Quy cho mà xem. Đây, vị này đang vướng lỗi này đây, vậy mình xem lại mình xem có vướng không?]

Khi bạn tìm ra nguyên nhân thì liền có thể tùy bệnh mà bốc thuốc, thì nhiều tình huống có thể chuyển biến phát triển theo chiều hướng tốt.

[Biết bệnh rồi mà, thì cho thuốc là trúng. Bây giờ nói đến nguyên nhân của tự tư.]

Một là: Cả nhà phục vụ trẻ như ông hoàng

Chúng ta hồi tưởng lại một chút, hôm nay vợ chồng con cái cùng nhau ăn cơm, ông bà nội cũng có mặt. Người mẹ gấp một đĩa thức ăn đầu tiên lên. Các bạn, cho ai ăn vậy?

- Cho con!

- Đáp án chính xác, xin vỗ tay tán thưởng!

Đây là hiện tượng phổ biến, thế nhưng khi gấp đĩa thức ăn này sẽ sanh ra hiệu quả gì?

- Tiểu Minh à! Đây là mẹ đặc biệt nấu để cho con ăn đây, ăn nhiều một chút nhé.

Ông bà nội nhìn thấy rồi cũng không để thua kém:

- Cháu nội à, món ăn này ngon đây, cũng rất ngon!

[Đấy, ông bà nội lại bồi thêm, phải không hả bác Cát, với bác Vinh ạ?]

Ông bà nội cũng giúp cháu gấp thức ăn. Thức ăn của ai tràn đây?

Của cháu nội tràn đây! Vì vậy, trong một gia đình ai là lớn nhất? Cháu nội là lớn nhất.

[Các bạn có thể không ạ? Đĩa đầu tiên đều gấp cho con, không nghĩ gì đến bố mẹ đúng không ạ? Trước khi gặp Đế Tử Quy của Tiến sỹ Thái thì tôi cũng như thế.]

Như vậy có điên đảo hay không? Đã điên đảo rồi thì con cái cũng liền điên đảo, như vậy có hợp lý không? Nếu hết thấy mọi người đều phục vụ chúng thì chúng liền trở thành hoàng đế nhỏ, công chúa nhỏ.

Xin hỏi, điểm đặc biệt của hoàng đế nhỏ cùng công chúa nhỏ là gì nào? Là tự tư! Bởi vì tất cả mọi người đều phục vụ chúng, cho nên chúng chỉ nghĩ đến có mình.

Hai là: Cưng chiều mọi yêu cầu của trẻ

Tục ngữ có câu: **“Làm bạn với vua như làm bạn với hổ”**, vì vậy trẻ nhỏ hiện tại **tính** tình đều rất nông nổi, khi bạn hết mực nuông chiều chúng, mười việc thì vừa lòng chúng đến chín việc.

[Tiến sĩ Thái có nói là, bạn không được thuận theo tất cả các tập tánh của trẻ. Tập tánh gì? Tham, sân, si. Tập tánh gì nữa? Kiêu, xa, dâm, dật. Không phải là chỉ có trẻ có, mà bạn cũng có. Vì bạn đã sinh ra trong nhân đạo, Đức Phật dạy không bao giờ sai, chúng ta đều có ngũ dục: tham - tham tiền, tham sắc, tham danh, rồi tham ăn, tham ngủ, tham đủ như thế, thì phải biết đây là tập tánh xấu.

Vậy khi mỗi khi chúng tham ăn, chúng đòi cái này, chúng đòi cái khác thì lập tức bạn không được thuận theo cái tập tánh ấy của chúng. Không có chúng bảo, gấp cho một miếng thịt chẳng hạn, chúng không ăn, bỏ. Bảo con thích gì? Con thích trứng. Lại lấy tiếp trứng. Hay là con uống sữa nhé?

Tức là bạn thường xuyên bạn thuận theo những các tập tánh ấy của trẻ. Không được, mà biết rằng đã là nhân đạo, kể cả chúng ta, thì cái tập tánh tham, sân, si, mạn, kiêu, xa, dâm, dật nó chỉ ngày một tăng trưởng thôi, thì khi chạm đến những cái tập tánh đấy của trẻ, chúng ta dứt khoát không được đáp ứng, đó.

Thế cho nên cái ý thứ hai, định sửa lại là “đáp ứng mọi yêu cầu của trẻ” nhưng xong tôi lại để im, bởi vì ngoài cái chuyện đáp ứng lại còn cưng chiều chúng một cách quá mức.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Vậy mười việc thì vừa lòng chúng đến chín, việc thứ mười nếu bạn không chiều chúng thì chúng sẽ khóc la, quấy rầy. Bạn lại không có nguyên tắc, chúng vừa giận thì bạn liền nói:

- Được rồi, được rồi, sẽ mua cho con **[ngay]**.

Vậy thì chúng liền thắng thế lần chiếm, bạn sẽ từng bước mà nhượng bộ.

[Ở nhà này bây giờ Chu Bông chỉ có sợ mỗi bà hiệu trưởng - cư sỹ Bà thôi. Bởi vì tôi nhất định không thuận theo những các cái tập tánh đấy của chúng và tôi cứ nhắc thường xuyên với bố mẹ nó là không được đáp ứng. Nhưng mà không giận, không quát, kệ, cứ việc đòi, tôi cứ lờ đi tôi làm việc khác. Thế là cuối cùng quả y như rằng, là cuối cùng đối với bà là không hề dám đòi.

Bây giờ bố mẹ nó cũng bắt đầu học được, không sợ nó la, không sợ nó khóc nữa, bởi vì nếu bạn chin việc bạn theo nó, thì việc thứ mười bạn không theo, thì chúng sẽ khóc la quấy rầy, thế là bạn ngại nghe những cái tiếng khóc hoặc lại thương con khóc:

- Ôi dôi mũi dãi dầm dề này, thương quá đi!

Bạn cuối cùng bạn đáp ứng hết. Chỉ cần một lần mà tôi thí nghiệm, đúng như lời thầy Thái nói, chỉ cần một lần bạn không theo những cái tập tánh ấy của chúng, nhất định không đáp ứng, thì lần sau nó không bao giờ đòi tôi nữa, đấy ạ.

Chúng ta vừa kết thúc mục Nguyên nhân của tự tư.]

Thứ hai: *Làm thế nào để chỉnh đốn lại?*

[Mục này cũng có 3 ý:

Một là: Dạy trẻ biết thứ tự “trước, sau”

Hai là: Dạy trẻ biết bổn phận, và trách nhiệm của mình

Ba là: Cha mẹ làm gương “Hiếu” với ông bà

Bây giờ, Chúng ta sẽ nghe Tiến sỹ Thái giảng tiếp:]

Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

Một là: Phải dạy trẻ biết thứ tự “trước, sau”

[Đấy, lúc coi chúng như ông hoàng thì chúng là nhất, vậy thì bây giờ bạn không được coi chúng như ông hoàng nữa, bạn phải quay trở lại, bạn

dạy cho trẻ thứ tự trước sau, “Con chưa phải là nhất. Nhất ở đây phải là ông bà, xong rồi đến cha mẹ, xong rồi mới đến con”, đó.]

Các bạn, dạy trẻ nhỏ phải bắt đầu từ chỗ nào? Ngay từ chỗ gấp thức ăn, đại học vẫn ở chính ngay chỗ nhỏ này. Mỗi động tác đều làm tấm gương cho con cái học tập.

[Dứt khoát không để cho chúng tưởng chúng là nhất.]

Hôm nay khi bạn gấp thức ăn, trước tiên lập tức gấp cho cha mẹ bạn:

- Cha ơi, cha ăn nhiều một chút.

[Tôi thấy cư sỹ Trung, và cư sỹ Châu thật là có phước, sắp sửa có con, lại được nghe cái bộ Đệ Tử Quy này, thì mình phải rút ra được cái kinh nghiệm để mà dạy con, thì về sau mới không quá mất công sức.]

Tiền sỹ Thái có nói là sao ạ? Một giọt mực bạn nhỏ vào một cốc nước chỉ trong vòng có một tích tắc, không đến một giây là cả cái cốc nước nó đã loang màu xanh bẩn rồi. Nhưng mà để cho nó lọc lại làm sao cho cái cốc nước trong trở lại thì bạn không biết mất bao nhiêu thời gian bạn mới lọc trở lại.

Ngày hôm nay bạn không dạy trẻ để cho những tập tính xấu ấy của chúng đã tăng trưởng quá độ rồi, thì cái công sức bạn làm cho trong sạch trở lại cái cốc nước rất khó. Cho nên tôi thấy cư sỹ Trung, cư sỹ Châu, cư sỹ Loan thật là có phước khi học cái này.

Tiền sỹ Thái giảng tiếp:]

- Cha ơi, ăn nhiều một chút.

Con cái nhìn thấy rồi thì không thể nói:

- Cha ơi! Sao cha không nghĩ đến con.

Không thể! Chúng nhìn thấy phụ thân của mình đang hành hiếu đạo, trong lòng chúng sẽ rất cảm động, vì mỗi một người đều có tâm thiện.

Trong Đại Học có nói: “Biết được trước sau thì gần với đạo vậy”.
[Đó] Làm bất cứ việc gì, thứ tự trước sau đúng thì bạn mới xây dựng được

cái đạo. Vì vậy bạn gấp thức ăn đúng thì bạn liền dạy cho con mình đạo làm con một cách chính xác.

[Thì về sau nhất định chúng sẽ có hiếu với bạn thôi, bạn có hiếu với bố mẹ bạn, tức là ông bà. Bạn gấp thức ăn bạn phải coi ông bà trước, thì nhất định về sau chúng sẽ học cái gương đấy.]

Khi chúng ta mở tủ lạnh, lấy ra trái cây, đưa cho ai ăn trước?

Cha của tôi đã lấy trái cây đúng. Từ nhỏ chúng tôi thấy cha mẹ lấy đồ từ trong tủ lạnh ra, đưa cho ông bà nội ăn trước, chúng tôi rất tự nhiên liền sẽ bắt chước, liền học theo. Nếu như khi tôi còn nhỏ, phụ thân tôi lấy trái cây sai, vậy thì hôm nay tôi không thể đứng đây để nói chuyện cùng các vị. Tục ngữ có câu **“Sai một ly, đi ngàn dặm”**.

[Đấy ạ, nếu cha của Tiến sỹ Thái mà khi lấy trái cây ra mà không đưa ông bà ăn trước, thì đã không hành hiếu đạo, vậy thì Tiến sỹ Thái cũng không thể học được cái hiếu đạo đấy, và khi không học được thì làm gì có ngày hôm nay đứng trên giảng đường để giảng về chữ Hiếu.]

Nếu bạn hỏi tôi:

- Thầy Thái ơi, có nghiêm trọng đến như vậy không? Lấy trái cây thôi mà có thể ảnh hưởng lớn đến như vậy à?

Có ảnh hưởng hay không? Thật là có.

[Chúng ta chuyển sang ý thứ]

Hai là: Dạy trẻ biết bốn phận, trách nhiệm của mình

Kỳ thật, tôi rất có khả năng biến thành **“Bại gia chi tử”** *[tức là: đưa con “phá” hỏng gia đình]*. Các vị có nhận ra hay không? Vì tôi là con một, lại là cháu đích tôn, chất đích tôn, bởi vì ông nội của tôi cũng là trưởng tử.

[Đấy ạ, cháu đích tôn, rồi chất đích tôn, vậy mà bố thầy Thái dạy rất đúng với đại đạo, cho nên cuối cùng cái bộ Đệ Tử Quy này có thể nói là Tiến sỹ Thái giảng đi khắp thế giới.]

Cho nên bạn đừng bảo không. Đây là vì thầy Thái là bởi vì nhà thầy đông con, nên cha thầy mới như thế, mới không cho thầy như thế, mà nếu

như có một con thì cha thầy sẽ nghĩ khác ngay. Không phải. Đây thầy ví dụ thầy vừa con trai một này, cháu đích tôn, cháu đích tôn, nhưng mà cha thầy đi đúng đại đạo, cho nên cuối cùng thì là đã có công để xây dựng nên một người thầy dạy cho chúng ta bộ Đệ Tử Quy hay đến như thế.]

TS Thái giảng tiếp

Tôi nhớ lại lúc còn nhỏ đi tảo mộ cho ông bà cố nội tôi, vào lúc đó hai, ba tuổi. Khi quỳ xuống đầu ngẩng lên, đột nhiên nhìn thấy hai chữ thì cặp mắt tôi sáng lên. Đó là hai chữ gì? Nhìn thấy tên của chính mình khắc ở hàng thứ nhất trên bia mộ, *[vì dòng họ mà, ví dụ “Thái Lễ”]* đột nhiên ngẩng đầu thẳng người, có lòng trách nhiệm vì biết rằng: “Về sau hưng hay suy của gia tộc này chính là mình phải tận tâm tận lực”.

Người xưa xem trọng trưởng tử, xem trọng trưởng tôn, không phải không có đạo lý. Vì mỗi người, con cháu ngay đời này của họ phải có người làm tấm gương tốt để dẫn dắt chúng, như vậy gia tộc mới có thể hưng thịnh. *[Đó à]*

Nếu như cha mẹ tôi cũng chiều tôi, ông bà nội tôi cũng chiều tôi, vậy thì tôi không thể nào có được ngày hôm nay, biết học tập đạo của Thánh Hiền, mà có thể đã lưu lạc không biết đến nơi nào rồi.

[Cho nên là tôi thấy đúng như thầy Thái nói, thầy thật là có phước, gia đình thầy thật là có phước, gia tộc thầy cũng thật là có phước. Chúng ta cũng vậy. Tôi thường xuyên nói với cư sĩ Trung:

- Cha mẹ chỉ có một mình con là con trai thôi. Làm thế nào thì làm để cho gia tộc này nó trường tồn, nó vững mạnh.

Mà phải làm sao phải tích lũy đức được. Mình không thể làm được đến gọi là vua, như là nhà Chu để mà được tích đức cho con cháu được 800 năm. Vậy mình hãy học Khổng Lão Phu Tử đi. Không làm vua thì dạy học. Vậy cũng tích đức được là 100 đời. Mà đến hàng ngàn năm nay rồi. Cái phước của dòng họ của Khổng Lão Phu Tử vẫn không mất đi.

Cho nên là khi chúng ta cùng ngồi nghe Đệ Tử Quy như thế này, thì tôi cảm nhận được rằng các bạn thật là có phước. Xa như gia đình của cư sĩ Thúy, vậy mà không một tuần nào bỏ.

Không hiểu các bạn có hiểu lòng tôi không? Chính hôm tôi nói với Cư sĩ Nhàn. Tôi bảo là:

- Em chuẩn bị cái phòng học này.

Cư sĩ Nhàn nói với tôi là: “Em định nói người này, người này, người này đến”.

Tôi chỉ luôn, tôi bảo:

- Em bảo với lại chồng của Thúy đến.

Cư sĩ Nhàn bảo với tôi rằng là:

- Không, sợ chồng Thúy ở xa, với lâu nay không đi tu.

Tôi bảo:

- Ở đây, chính vì thế nên tôi muốn đến. Bởi vì với cư sĩ Thúy rất là chịu khó, rất chăm chỉ học hành, vậy thì làm sao chúng ta hãy hướng để kéo chồng của Cư sĩ vào đạo đi. Mà nếu như kéo được vào đạo đi thì thật là nhà bạn ấy thật có phúc. Cho nên đây là thâm ý của tôi. Bạn cứ chỉ chồng Cư sĩ Thúy cho tôi.

Và cuối cùng thì dù rằng nửa ngày, nhưng hôm nay tôi cũng cảm thấy rất hoan hỉ là mình đã đi trúng cái hướng đấy, là không phải chỉ riêng mình chồng Cư sĩ Thúy nữa, mà còn có anh Quang, là anh em đồng hao, tức là chồng của chị Thủy đúng không ạ? Đi. Thế và tôi cũng rất hy vọng rằng là từ đây dần dần có thể cho hai vị đó có thể buổi sau đi được.

Thôi từ đây thì các bạn sẽ cố gắng. Và khi cả vợ chồng các bạn vào, bình thường các bạn muốn phân ai thì phân, tôi không có ý kiến. Thế nhưng cũng có lần, ví dụ tôi nói với lại chỗ cô Nhàn là:

- Hôm nay là phải gọi chỗ chồng Tâm.

Hôm trước thì bảo tôi là:

- Hay là em bảo Nhung lên?

Tôi bảo là:

- Không. Hôm nay thì không phải Nhung lên. Vì Cư sĩ Nhung đã rất tinh tấn rồi.

Và đồng thời tôi cũng muốn là làm cái việc gì, nghĩ cái việc gì là đều phải lợi ích cho tất cả các bạn một cách hiệu quả nhất. Đây ạ. Cho nên là, hôm nay nhân vì hai vị chồng về rồi, nên tôi mới nói thật là tôi chủ động, tôi cố tình để tôi bảo với cô Nhân là:

- Vì có nhân duyên lên đây chuyển Kinh sách bao lần, chồng cư sĩ Thúy, vậy tại sao chúng ta không thể gieo duyên tiếp để tiếp nối cái hạt giống này?

Tiền sĩ Thái giảng tiếp:]

Nếu như cha mẹ tôi cũng chiều tôi, ông bà nội cũng chiều tôi, vậy thì tôi không thể nào có được ngày hôm nay, biết học tập đạo của Thánh Hiền, mà có thể đã lưu lạc không biết đến nơi nào rồi.

[Điều này là sự thật đó các bạn ạ. Không cần thận lại vào tù ra tội, rồi họa hại đến hết rồi đây.]

Cho nên giáo dục con cái rất quan trọng.

Ba là: Cha mẹ phải làm gương “Hiếu” với ông bà

[Đó!] Phụ huynh hiện tại lấy trái cây ra, không biết có đưa cho ông bà nội ăn trước hay không? Tôi còn nghe có một số bà mẹ mua một số trái cây rất đắt tiền, sau đó thì cất giấu nó đi.

Vì sao có một số bạn mỉm cười vậy? Có phải trong lòng bạn cũng có điều này chăng? Đem cất nó đi. Khi ông bà nội đi ngủ thì liền lấy nó ra:

- Con ơi, mau đến đây, đây là mẹ đặc biệt mua cho con ăn đó.

Con trai ăn rất hứng thú. Chúng cũng học được rất triệt để. Kết quả là “**Người tính không bằng trời tính**”, cho nên về sau chúng có tiền thì chúng mua trái cây cho ai ăn? Cho con của chúng ăn.

[Nhân và quả rất là rõ ràng]

Có một số bạn lập tức trả lời:

- Chúng mua cho vợ của chúng ăn.

Đúng! Bạn dùng tâm ác thì con của bạn liền học được tâm ác, chứ không phải học được tình nghĩa, hay ân nghĩa.

[Đây. Bạn nhớ nhé. Từng hành vi, từ cái việc lấy trái cây ra khỏi tủ lạnh, từng cái việc gấp một cái đũa thức ăn, chúng ta cũng đều phải nghĩ đến làm thân giáo cho con thì con mới học tập. Nhưng cái quan trọng là khi bạn làm như thế thì bạn dần dần bạn hành hiếu đạo, và cuối cùng bạn sẽ học được chữ Hiếu.]

Cho nên, chúng ta vẫn phải theo thiên đạo mà đi, phải biểu diễn hiếu đạo, phải phát cái tâm vốn thiện của con cái. Như vậy, cái “tự tư” này, hiện nay tìm được căn nguyên của vấn đề, vẫn là từ hiếu đạo, vẫn là từ chỗ phải nghĩ đến người khác. *[Đó!]*

[Chúng ta đã học xong ý thứ 2: “Làm thế nào để trẻ không tự tư?” Đó là: Một, phải dạy trẻ biết thứ tự “trước, sau”; Hai, dạy trẻ biết bốn phận, trách nhiệm của mình; Ba, cha mẹ làm gương “Hiếu” với ông bà. Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang ý...

Thứ ba: Trẻ nào cũng dạy được kể cả người lớn

Và đây cũng là ý cuối cùng của căn bệnh tự tư này.

Nội dung này lại có 3 ý nhỏ như sau:

Một là: Phải có lòng tin khi dạy trẻ

Hai là: Cha mẹ phải tự dạy con, không được ỷ lại thầy

Ba là: Phải tự nhận biết lỗi lầm của bản thân mình

Chúng ta sẽ tiếp tục bài học.]

Thứ ba: Trẻ nào cũng dạy được, kể cả người lớn

[Đây ạ, vì nói đến đây các bạn sẽ nghĩ ngay là con mình 1000 ngày không được học, thai giáo không được học, thì bây giờ chúng đã lớn rồi, chúng đã vào đại học rồi, vậy thì thôi:

- Tôi vái lạy, tôi chịu thôi.

Rồi tự nói là “Nhà tôi vô duyên vô phúc”. Tôi thấy nghe nhiều bạn nói như thế ạ.

Cái câu «vô duyên vô phúc» này là bạn nói. Ừ, bạn cũng đã có cái học rồi, bạn biết. Nhưng mà như là cư sĩ Diệu Âm Minh Trị nói, thì nếu như bạn có dịp bạn xuống được địa ngục, mà bạn vào vạc dầu, rồi bạn vào giường lửa thì lúc đấy bạn sẽ không nói là: “Nhà tôi vô duyên vô phúc nữa”. Mà không ai cần bảo, bạn cũng phải dập đầu xuống mà lạy Phật, Bồ Tát để con quyết tâm con học đạo, con quyết tâm con hành chữ Hiếu. Còn nếu không xuống thì không biết sợ. Không biết sợ thì cứ thoải mái mà làm.]

Một là: Phải có lòng tin khi dạy trẻ

Các bạn! Nếu như con cái chúng ta đã hơn mười tuổi rồi thì còn kịp nữa không? Bạn phải tin tưởng câu thứ nhất trong Tam Tự Kinh: **“Nhân chi sơ, tính bản thiện”**.

[Đấy ạ! Cho nên kể với các bạn hôm nọ, cái truyện phim gọi là “Giấc mộng phù hoa”. Cái cô này sau khi làm kỹ nữ thì vô cùng giàu có vì xinh đẹp lắm, đệ nhất mỹ nữ Sài Gòn cơ mà. Thế thì cuối cùng là làm ra được rất là nhiều cái chuyện không được. Thậm chí cả dùng bùa ngải để chài những cái người đàn ông đến, làm người ta cho hết cả tài sản, rồi người ta bỏ cả vợ.

Trong một cái lần ấy là, cuối cùng cô này cũng bị rất nhiều những cái cái việc gọi là họa hại nó dồn dập đến. Thì lúc đấy cô ta không biết tìm đến ai thì tìm đến một cái người, anh nhà báo. Còn gọi là, ngày xưa gọi là ký giả. Sau khi cô ta kể cái cuộc đời của cô ta thì cô ta cứ nói đi nói lại mãi là:

- Phải chăng rằng tôi không đủ tình thương đối với mọi người?

Đây chính là “Nhân chi sơ, tính bản thiện”. Không được ai dạy, mà đã làm ra trước cái cuộc đời vùi dập thế, đã làm ra rất nhiều việc ác để lợi cho mình. Nhưng vậy trong cái tiềm thức sâu xa vẫn là cái thiện. “Nhân chi sơ, tính bản thiện”. Đó ạ.]

Kỳ thật, không phải là người khác không thể thay đổi, mà là chính mình bị chính mình công kích trước tiên, chính mình không tin tưởng người

khác có thể thay đổi. Ngay khi bạn không có lòng tin, thì rất nhiều việc bạn nhất định sẽ không làm được.

[Đấy! Đến như là rời núi mà có lòng tin, là làm một cái việc rời núi của Ngu Công, là để giúp cho dân ở vùng đấy là được gọi là chuyên chở lương thực đến không bị vất vả này, thế rồi khi ốm đau thì đi khám bệnh có thể dễ dàng. Vì vậy mà với một cái lòng tin như thế, là nhất định tôi sẽ rời được núi. Vậy mà cuối cùng kết quả là Ngu Công rời được núi.]

Hai là: Cha mẹ phải tự dạy con, không được ỷ lại thầy

[Câu này thì rõ rồi nhé.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Chúng ta có rất nhiều tiết giảng ở Đại Lục, người tham dự đến từ các giai cấp trong xã hội, tuổi tác khác nhau. Tôi nhớ, có rất nhiều học sinh trung học cũng đến. Có một học sinh trung học đến lớp năm ngày liền, mỗi ngày đi về đều có rất nhiều tiến bộ rất lớn.

Dì của chú cảm thấy rất thắc mắc, vì sao đứa trẻ mười mấy tuổi, nghe giảng năm ngày thì đã có được thay đổi lớn như vậy? Đến ngày thứ năm, dì của chú liền đến chỗ chúng tôi, lên lớp để tìm chúng tôi, đúng lúc chúng tôi đã đi khỏi rồi. Cô đến khách sạn hỏi được số điện thoại của chúng tôi. Sau đó cô liền gọi điện đến. Cô nói:

- Cháu của tôi mỗi ngày đến lớp học về đều có tiến bộ rất lớn, bất luận là đối với cha mẹ hay đối với người trong nhà, thái độ đều rất tốt.

Cô cảm nhận được văn hóa xưa đích thực là có sức mạnh rất lớn. Cho nên cô nói:

- Con của tôi một đứa hai tuổi, một đứa bốn tuổi, có thể giao cho các vị dạy hay không?

[Các bạn đã thấy giống chúng ta không ạ? Khi bắt đầu thấy Đệ Tử Quy hay như thế, thì bắt đầu là con cái mình nó thay đổi là cứ tìm cách là thôi giao bắt luôn cho thầy, thế là mình tha hồ tung tăng đi lại đi kiếm tiền. Sai ạ, nhất định là không được ỷ lại thầy. Các bạn phải là chính, chỉ có là phối hợp với thầy giáo.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Quý vị xem, phụ huynh hiện nay khi gặp được cái tốt, lập tức không nghĩ đến chính mình làm trước, liền đẩy ngay cho thầy giáo. Chúng tôi liền nói với cô ấy:

- Những vị thầy giáo này của chúng tôi đều từ Hải Khẩu, từ Thẩm Quyến đến, một nơi quá xa.

[Mà gần cũng không đồng ý cho đẩy, dù rằng thầy nói đây xa, không có định giao luôn hai đứa con cho cho tốp các thầy.]

Rốt cuộc, vị mẫu thân này nói:

- Không hề gì, tôi từ Bắc Kinh sẽ đưa chúng đến Thẩm Quyến.

Cho nên đích thực là đứa trẻ hơn mười tuổi cũng có thể nhận được huân tu rất là tốt.

[Chính vì Đệ Tử Quy có những các cái hay và trẻ nó học tiến bộ được đến như thế này, rất mong muốn là các bạn ở đây là phát tâm, nếu như các bạn phát tâm dạy được trẻ thì đây là điều rất là tốt. Nhưng mà tuy nhiên, nếu như bạn đi chỉ cần lệch đi một chút, thì lập tức bạn lại dùng Đệ Tử Quy để kinh doanh.

Một trường hợp nữa, nhân tiện đây tôi chia sẻ luôn. Cư sĩ Vân Chi hôm kia có nhắn tin cho tôi là: Con rất muốn chia sẻ ở trên lớp cho các cháu cái bài tiếng Anh gọi là “Family Finger”, đúng không ạ? (Những ngón tay gia đình) bằng tiếng Anh. Lúc ấy tôi chỉ trả lời vắn tắt tôi bảo:

- Con không nên đưa cái bài hát đấy để dạy các cháu. Vì đây chúng ta đang học văn hóa truyền thống.

Các bạn phải nhớ một điều là: **“Với người chấp có nói không, với người chấp không nói có”**. Trẻ trong thế hệ của các cháu bây giờ đã bị quá nhiều cái việc gọi văn hóa phương Tây và tiếng Anh này, nó lôi cuốn đi hết mà quên tất cả cái nền tảng đạo đức.

Chúng ta bây giờ đang muốn trẻ phải quay trở về cái giáo dục đạo đức luân lý, cho nên lại càng không nên đưa những cái đấy vào. Khi chúng đã học được rồi, chúng đã tương đối thành thực rồi bạn có những các cái

biện pháp, hay còn gọi là *phương tiện* để cho chúng có những cái hứng thú thì cái này nó chỉ là *điểm xuyết*. Nhưng chúng phải vững đã, không thì đối với chúng thì lúc nào cũng là *văn hóa phương Tây* tốt, nên *văn minh phương Tây* là tốt, mà quên đi mất cái gốc gác của mình chính là *người phương Đông* và chính là *giáo dục đạo đức luân lý* mới đưa cho con người đến cuộc sống *hạnh phúc, gia đình hạnh phúc và xã hội hạnh phúc*.

Chính vì vậy, cho nên là vị *Tiến sĩ Joseph Tonybee* có nói rằng: muốn giải quyết tình trạng của xã hội hiện tại chỉ có *Phật pháp Đại Thừa* và *Học thuyết Khổng Mạnh*, cho nên chúng ta phải tẩy bớt những cái cái mà chúng đang quá mạnh kia đi.

Ngoài ra thì trong một cái cuộc họp thì cũng có gọi là hơn 70 các *giáo sư của các trường đại học*, toàn là các *nước phương Tây* cả đấy, thì họ cũng đều nói rằng là *bây giờ xã hội động loạn đến như thế này rồi*, thì vậy phải dạy cho trẻ về gọi là *Phật pháp* và cũng như là dạy cho trẻ về *văn hóa truyền thống* hay chính là *Nho giáo*, thì mới giải quyết được vấn đề xã hội động loạn hiện tại.

Cho nên là, đặc biệt khi các bạn đi dạy, nếu đúng mà quên ý, thì tôi còn muốn các bạn là thế này này, các bạn lên lớp, các bạn phải mặc áo dài truyền thống cơ, chứ không phải là các bạn mặc váy đâu, các bạn mặc áo dài truyền thống, chứ không phải là áo dài cổ lại ngoác ra như thế này thì không phải. Đấy ạ, các bạn nữ đi dạy các bạn lưu ý, làm sao đấy từ hình thức này, từ cử chỉ, từ lời nói, đến cả cái bài các bạn giảng đều là dạy cho trẻ *luân lý đạo đức*.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy,
Hành đúng từng câu chữ,
Nội hóa tâm cung kính,
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai. Xin cảm ơn!]
